

[Ole Bernt Henriksen]

budgetunderskud. Så i stedet for at tale om større offentlige investeringer tror jeg, man skulle interessere sig for at få skabt ligevægt på de europæiske landes nationale budgetter. Renten tales ikke ned, renten skal handles ned.

Skulle man pege på noget i retning af dynamik i formandskabets oplæg, så må det være de bebudede bestræbelser for at gøre det europæiske marked virkelig frit, bl.a. ved at harmonisere toldlovgivningen i medlemslandene. Heri kan det konservative folkeparti være meget enig, men hvis det var os, der havde formandskabet – hvad jeg i øvrigt håber og tror at det bliver – tror jeg, vi ville prøve at styrke det europæiske samarbejde på alle livets områder.

I den forbindelse vil jeg gerne udtrykke ønsket om en rationalisering af proceduren i EF, en afbureaukratisering af Fællesskaberne. Bureaukratiet i EF opleves nemlig som et problem. Den lukkede måde, hvorpå der ofte arbejdes med tingene, opleves som et problem. EF har nu nået en alder, hvor det er berettiget at begynde at rette på nogle af unoderne. Den, der elsker sin søn, tugter ham tidligt. Vi holder så meget af EF, at vi gerne vil tugte EF på disse områder. Ellers kan EF en dag blive et problembarn, og det ser vi meget nødig.

I forhold til de forskellige arbejdsområder i EF, forholdet til USA, GATT, EFTA, UNCTAD og EPS-samarbejdet og meget andet, er der en meget stor overensstemmelse mellem os og regeringen. Jeg skal kun sige, at vi måske ville lægge lidt mere vægt på samarbejdet mellem EF og de andre nordiske lande, end jeg synes at udenrigsministeren gør i sin redegørelse.

Jeg kunne have lyst til at sammenfatte mine bemærkninger til redegørelsen i et citat af Ludvig Holberg, som engang skrev:

»Jeg synes, det er bedre at udrette noget, jeg har fortræd af, end slet ingenting at udrette, at det er hæderligere at sejle mellem skær og klipper end at ligge og drive i haven.«

Regeringen gør efter vor opfattelse det sidste lidt vel meget. Ambitionerne kunne uden skade sættes en anelse højere. Vi skal ønske noget mere, prøve noget hårdere. Det er ikke urimeligt at påstå, at kun Europa i samarbejde med De Forenede Stater og Japan er i stand til at løse den voldsomme

økonomiske krise, vi i øjeblikket er ude i, og måske afværge et internationalt økonomisk sammenbrud.

Christoffersen (V):

Jeg er glad for, at vi i dag får lejlighed til at drøfte De europæiske Fællesskabers situation ud fra et positivt synspunkt. Vi plages jo så ofte i denne sal af den meget negative debat, og det er da muligt, at der også vil komme toner i den retning. Foreløbig har vi et godt udgangspunkt i ministerens redegørelse, selv om jeg naturligvis ikke er enig i alt, hvad der står i den.

Det er vigtigt for os, at vi, inden vi overtager formandskabet, gør os klart, hvad det er for en politik, vi ønsker ført i Fællesskaberne, og vi skal erkende, at formandskabet giver det land, som har det, en række muligheder for at tilrettelægge arbejdet i Ministerrådet, for at påvirke Kommissionens prioritering af arbejdsopgaverne, for at styrke dialogen med Parlamentet, for at varetage og udbygge Fællesskabernes kontakt med andre lande, og for gennem Det europæiske Råds arbejde at anlægge mere langsigtede perspektiver for Fællesskabets udvikling. På disse 5 områder er det, vi i formandskabspositionen er i stand til at øve en egentlig indflydelse.

Den situation, der eksisterer i Fællesskabet, er på mange måder utilfredsstillende, det ved vi alle. Den industrielle motor i Fællesskabet kører meget langsomt. Der er en betydelig arbejdsløshed. Mange medlemslande står med store økonomiske problemer. Der er mangel på balance mellem Fællesskabet og nogle af de øvrige store industriland i Verden. Der føres vidt forskellige former for økonomisk politik. I det ene hjørne eksperimenterer fru Thatcher, i det andet den danske statsminister, i det tredje hr. Mitterrand. Der er en tiltagende tendens til protektionisme, skjult eller åbenbar – alt sammen udtryk for, at Fællesskabet risikerer at opløses, om ikke formelt så over en længere periode i realiteten.

Vi kan på den anden side glæde os over, at der er en politisk erkendelse i Fællesskabets medlemslande af, at dette ville være en forkert udgang på disse års krise. Der er en politisk vilje trods alt, og den blev jo senest manifesteret ved det budgetforlig, der blev indgået med Storbritannien, og det synes jeg der er grund til at udtrykke stor taknemlig-